

***Peter Lens (red): Zieke dokters. Uitgeverij van der Wees Utrecht 3^e druk 2001
ISBN: 9058050483

Soort ziekten: alcohol, breuken, Crohn, depressie, falende nieren, hartinfarct, hernia, herseninfarct, kanker (borstkanker, gemetastaseerd carcinoom, melanoom, non-Hodgkin-lymfoom, urotheelcelcarcinoom, Lyme, oogoperatie, na lange zoektocht schildklierafwijking, spondylodese

Over de schrijver: Peter Lens was zelf 16 jaar huisarts in Haarlem, promoveerde in 1984 aan de universiteit van Leiden op het ziektegedrag van huisartsen en hun gezinsleden, werkte als gezondheidszorg inspecteur en is nu gepensioneerd.

Soort egodocument/boek/stijl: Zieke Dokters is een bundel met egodocumenten van dokters over hun ziektebelevingen. Korte verslagen, toelichting op artsen bestaan, opleiding, ontstaan ziekte, behandeling, kijk op behandeling/eigen ervaring aan de hand van door Peter Lens gestelde vragen. Analytische bijdragen zijn toegevoegd van vier artsen die gewend zijn collega's te behandelen en een van een literatuurwetenschapper /verhalendeskundige. Het proloog en de epiloog zijn van Peter Lens, een inleiding van A.J. Dunning. De vier artsen analyseren de arts als patiënt, geven aanwijzingen voor de behandeling van een zieke collega, en pleiten voor een geneeskunde die met compassie wordt uitgevoerd én ondergaan. Op de bijdrage van de literatuurwetenschapper is ook in hoofdstuk 1, 1.3 ingegaan. De bijdragen zijn zeer verschillend van stijl. De meesten schrijven over ervaringen en kunnen afstand nemen van het gebeurde en er iets over zeggen.

Korte samenvatting: Op de achterflap van het boek staan vragen die de zieke dokters gesteld zijn: 'Mensen kunnen ziek worden, en dan zijn er dokters om hen te helpen. Maar wat gebeurt er als de dokter zelf ziek wordt? Blijft hij als patiënt nog dokter? Geneest hij zichzelf? Krijgt hij een voorkeursbehandeling?' In achttien bijdragen beschrijven artsen hun eigen ervaringen met een - soms ingrijpende - ziekte. Het is voor hen vreemd om in het bed te liggen, zij zijn gewend om naast het ziekbed te staan. Zijn nu niet meer de genezende handelende personen met medische macht, maar afhankelijke patiënten. Dat kunnen niet veel artsen geduldig ondergaan. Vaak ontkennen artsen eerst hun ziekte, en gaan zelf dokteren, zoeken daarna professionele hulp, meest bij bevriende specialisten. Ze worden meest snel geholpen en kunnen verzoeken indienen die snel worden (pg 232). Kortom er zijn nogal wat verschillen met gewone patiënten.

Wat viel op: De moed van sommige artsen om zo open over ziektebeleving te spreken. Dat het systeem voor hen toegankelijker is en ze als gesprekspartner serieuzer genomen worden, hoewel er ook problemen zijn met het accepteren van de diagnose van de andere arts.

Citaten: 'Voor zover ik heb kunnen waarnemen, hebben dokters de neiging bij zichzelf dingen niet te willen die ze met hun eigen patiënten wel doen. Pg 113

Hij had zelfs niet naar de wond gekeken, een doorgaans volkomen overbodige handeling, maar ik had het wel verwacht en ik kreeg het gevoel niet belangrijk voor hem te zijn. Sindsdien kijk ik bij geopereerde patiënten altijd naar het operatiegebied en ik maak er een paar prijzende of misprijzende opmerkingen over. Deze belangstelling wordt altijd zeer op prijs gesteld. Pg 124

Recensies: Medisch Contact 11 juli 2003 Joost Visser :... De naam van Peter Lens, huisarts en voormalig regionaal inspecteur voor de gezondheidszorg in Noord-Holland, valt vaak in het gesprek. Hij zorgde ervoor dat het contactadres van de Anonieme Dokters in 1985 een plaats kreeg in Medisch Contact, onder de inmiddels verdwenen lijst van landelijke contactpersonen voor artsen in nood. Hij was het ook die een jaar eerder met zijn proefschrift 'Zieke dokters' voor het eerst aandacht vroeg voor de dokter als patiënt. Terecht, zegt De Wit: 'Hoeveel van ons hebben zelf een huisarts? Niet veel! Zij ontnemen zich de mogelijkheid om op iemand toe te stappen als het niet meer gaat. Daarom is deze groep voor mij zo belangrijk. Ik moet echt een goede reden hebben om niet te gaan. Eens in de twee weken wil ik geen dienst doen op zaterdag. Ik heb wel eens uitgelegd waarom niet, maar er werd alleen maar wat glazig gekeken. Collega's vinden het kennelijk eng, zo'n groep. Eng om te praten over hoe het werkelijk met je gaat. Of ze vinden het zweverig en willen er niets mee te maken hebben.'

www.misbruikdoorhulpverleners.nl